

Arbejdet for den overordnede Domstol, tror jeg ikke det kan have, at denne Regel bliver staaende.

Endelig skal jeg udtale mig med Hensyn til det Spørgsmaal, der er rettet til mig angaaende Sagsomkostningerne, hvilket jeg erkjender maaste, naar det kommer til Stykket, er det mest praktiske Spørgsmaal i denne hele Materie, og dette skal jeg være fuldkommen rede til at forhandle med et Udvalg om. Jeg vil ogsaa være tilbøielig til at erkjende, at det vistnok bør være Regel, at den, der frifjendes, ikke bliver paalagt Sagens Omkostninger. Om det just bør være en aldeles undtagelsesfri Regel, det skal jeg i dette Dieblit ikke komme ind paa, men jeg tror nok, det vilde være rigtigt, at det blev gjort til den almindelige Regel. Noget finantstiel eller økonomisk Betydning for Amtskommunerne, der jo ellers betale Delinkventomkostningerne, har dette Spørgsmaal vistnok ikke, thi i de allerfleste Tilfælde, som den næstsidste ærede Taler bemærkede, indgaa disse Sagsomkostninger ikke, saa om ogsaa en saadan Regel bliver opstillet som den, at den, der frifindes, i Reglen ogsaa skal frifindes for Sagsomkostningerne, vil det næppe i nogen betydelig Grad kunne mærkes af de Rækker, der bære Delinkventomkostningerne. Det Synspunkt, paa hvilket den nuværende Praxis, der jo gaar i modsat Retning, er bygget, er jo som bekendt det, at man har ment, at det egentlig nærmest maatte bero paa, om Anklagemyndigheden var sat i Bevægelse uden tilstrækkelig Grund eller ei. Kun naar den var sat i Bevægelse uden tilstrækkelig Grund, mente man, der kunde være Tale om, at frifjende for Sagsomkostninger. Men naar det maatte erkjendes, at den var sat i Bevægelse med Grund, hvilket jo kan siges at være Tilfældet, overalt hvor der er rimelig Mistanke mod den Paagældende, gif man ud fra, at han maatte bære Udgifterne, og der kunde det ikke paalægges Staten eller Kommunerne, med et Ord det Offentlige og derigjennem hans Medborgere, at bære denne Udgift. Det bygger altsaa tilbøielig paa et noget beslægtet Synspunkt som det, der fører til, at, naar Bedkommende ved sit eget Forhold har paadraget sig en Fængsling, saa skal han ingen Erstatning have. Men det kan nok være, at denne ældre Begrundelse af Sætningen maaste er noget for doktriner, og at et praktisk Blik paa Livsforholdene vil kræve en Forandring paa dette Gebet. Det skal jeg derfor være rede til at forhandle om og eventuelt gaa ind paa.

Lauridsen: Ja, jeg kan jo fatte mig for, særlig af Hensyn til den overordentlige

Velvillie til en virkelig saglig Behandling af dette Spørgsmaal, som er til Stede, saavel hos det andet Parti her i Salen som hos Justitsministeren. Jeg skal begynde med at bemærke, at jeg kan slutte mig til den Bemærkning fra den høitærede Justitsminister, at en almindelig Erstatningsregel næppe lader sig opstille. Jeg skal indrømme, at det vil støde paa ikke ganske ringe Vanskeligheder at affatte en saadan Regel paa fyldestgjørende Maade. Jeg tror, at det burde være saa, at der skulde være tilveiebragt en vis Grad af Sandsynlighed for, at en Person er uskyldig, naar han skal have Erstatning. Jeg synes, at naar Lovforslaget skriver: „eller naar den mod ham reiste Mistanke er ganske fjernet“, gaar det noget vel vidt, men jeg skal erkjende efter den særdeles velvillige Maade, hvorpaa den ærede Justitsminister stillede sig til Spørgsmaalet om Sagsomkostninger, at man derigjennem skaffer en Maade, hvorpaa adskillige Grifundne, som man ellers kunde have ønsket skulde falde ind under Forslaget, i Virkeligheden ville opnaa Noget, hvori jeg maa se et saa stort Fremskridt, at jeg skal stille mig meget velvillig til, at Lovforslaget gaar igjennem i en lempelig ændret Skikkelse eller maaste endog uden anden Ændring netop af Hensyn til Sagens Betydning. Jeg skal kun lægge et ganske kort Ord ind til Fordel for Forslagets § 5. Jeg tror, at det af den Grund, som kom frem fra den ærede Justitsminister, er rigtigt at holde paa denne Paragraf, og jeg er ikke ganske vis paa, om det Argument, der blev anført af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Halter), som jo for Resten stillede sig særdeles velvillig i det foreliggende Spørgsmaal, er fuldkommen rigtigt. Det er vistnok blevet saaledes her, at den Private kan appellere enhver Fængslingsdom, naar han selv vil appellere den, uden Hensyn til Straffens Størrelse, naar han selv vil afholde al Bekostning derved, og netop det fører til, at jeg synes, at der er Grund til at beholde Lovforslagets § 5. Jeg skal gjøre en ganske enkelt Bemærkning til det ærede Medlem fra Fredesværk (Høld). Det ærede Medlem var nok enig med mig i, at Lovforslaget, naar det ikke ændres, som jeg tror, at det vil blive ændret, nemlig i §§ 2 og 4 — derom tror jeg, at der vil blive nogenlunde Enighed i Salen — vilde det nærmest have en theoretisk Interesse, men han mente, at denne theoretiske Interesse indirekte vilde have en overordentlig stor Betydning ved at paavirke Dommerne. Deri tror jeg, at det ærede Medlem har nogen Ret. Jeg